

VLASTA HOČHELOVÁ

VOLALI  
MA  
GRI



IKAR

VOLALI  
MA  
GIRI

VLASTA HOCHÉLOVÁ

VOLALI  
MA  
GIRI

Vlasta Hochelová  
VOLALI MA GIRI

Copyright © 2026 by Vlasta Hochelová  
Cover design © 2026 by Emil Křížka  
Slovak edition © 2026 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-575-0652-2

## MIŠO PÍŠE KLÁRE PRVÝ LIST

Ahoj, mami,

píšem Ti z miesta, na ktoré som sa nikdy nechcel dostať. Viem, že som sa dlhý čas neozval, ale nebolo to ľahké. Som totiž zavretý v španielskej base. Je to pre mňa hrozné. A vlastne vôbec neviem, ako a prečo som sa sem dostal. Nerobil som žiadnu kriminálnu činnosť! Nekradol som ani som nekšeftoval s drogami. Pochytil som sa však s jedným debilom a nechal som sa vyprovokovať. Keby sa to, mami, dalo vrátiť, tak si ho ani nevšimnem. Ved' som mu len rozbil hubu! Myslel som si, že to bol iba taký hlúpy incident, ale ten Španielák bol nasratý, utekal na políciu a nahlásil, že som ho napadol. Neviem, prečo to urobil, ved' sa mu nič hrozné nestalo. Dostal len jednu papuli! Za urážku! Zosmiešnil som ho pred kamarátmi, pred dievčaťom?! Alebo si myslel, že som ďalší Rumun či Poliak, ktorých tu Španieli nemajú radi? To už neviem, ale zavaril mi, ako sa len dalo. Nechcem Ťa stresovať, ale musel som Ti napísať. Cítim sa tu sám a neviem, ako dlho budem zavretý. Mám nevýhodu, že nie som Španiel a nemám svojho plateného právnika.

Dávnejšie si mi vravela, že sa bojíš, že skončím v base. Ja som si to vlastne myslel niekedy tiež, ved' občas som naozaj robil hovadiny a lumpárne, ako vravia českí kamoši. Viem, že som tak trochu mimo. Ale v poslednom čase som

sa vyhýbal všetkému, čo bolo nezákonné. A takého je na uliciach veľa!

Nemysli si však, že je to tu ako v amerických väzniciach, ako v tých ich filmoch. Človek môže aj vo väzení robiť veľa dobrých aktivít. Chodím napríklad do školy pre cudzincov, preto už celkom dobre hovorím po španielsky. Niekedy chodíme, pravdaže, pod dozorom, aj do divadla, do posilňovne... A ešte – prestal som po dlhom čase fajčiť! Mami, už nefajčím! To je dobrá správa, že?

Veľký problém, ktorý tu mám, je, že nemám peniaze. Lebo sociálna pomoc je veľmi slabá a na všetko sa dlho čaká. Potrebujem si kupovať vodu, ovocie, oblečenie a iné veci. A nič nemám a neviem, ako dlho tu budem. Ak dlhšie, možno mi dajú aj platenú prácu, a to bude pre mňa len dobre.

Píšem Ti, ako keby to tu bolo super, akoby som bol niekde na dovolenke a nie v base. Pravda je iná, preto sa snažím ustavične niečím zamestnať, inak by som sa zbláznil. Je to tu nahovno! Nahovno je hlavne to, že nemôžem ísť von. Nehnevaj sa na mňa veľmi! Aspoň vy si dávajte na seba pozor! Je mi to všetko ľúto, zavinil som si to sám. Ale nemysli si, že sú tu len zlí zločinci, je tu množstvo ľudí, čo sa sem dostali za kraviny a chceli by to napraviť, ale už to nejde. Aj ja som tu za kravinu. Ver mi! Už budem končiť.

S pozdravom

Tvoj Mišo

P. S. Ak mi odpíšete, budem si to ceniť. Prikladám aj číslo účtu, keby ste mi chceli pomôcť s peniazmi, však by som vám ich raz vrátil. Potrebujem ich na vodu, jedlo a nevyhnutné veci.

## AKO KLÁRA RODILA A DORODILA...

Po pôrode sa Klára akosi nevedela spamätať.

Od strýca dostala už pri sobáši drevenú kolísku. Trochu divný darček, lebo Klára ani Karol vtedy ešte nevedeli, či a kedy budú mať potomstvo. Karol nastúpil pár dní po sobáši na povinnú vojenskú službu, tak takéto otázky nechávali až „na potom“, keď sa vráti z ročnej armádnej šikany, ktorá im vstúpila hneď do začiatku manželstva. Nešli teda na svadobnú cestu, ale ona domov k starému nesamostatnému životu s otcom a on dirigovať rómsku čatu do českého komunistického Mosta so zbúranou históriou.

Prekvapením napokon bolo, že stačil jeden opušťák a potomok sa zahniezdil. Karol sa po skončení vojenskej služby nasťahoval k nej a svokrovi. Postavili teda kolísku od strýčka Jaroslava doprostred svojej spálne, do jedinej izby mestského bytu, kde sa mohli ako mladá rodina utiahnuť. Do postieľky uložili svoje prvé a, ako sa neskôr ukázalo, vlastne jediné vlastné bábätko. Ďalšie sa Klárke už nenarodilo. Chlapčekomu dali meno Krištof. Prikryli ho len ľahkou belasou dekou, lebo v septembri bolo ešte dosť teplo. Na kontrolu k nim onedlho prišla bez ohlásenia staršia zdravotná sestra z nemocnice – zistiť, či sa rodina dobre stará o novorodenca. Povedala im, že tú deku treba dať do

nejakej obliečky, lebo chlpy z nej by mohli vliezť dieťaťku do očí a dráždiť ich. Mala pravdu, mohlo sa to niekedy naozaj prihodiť, ale Klárka sa čudovala, že im hneď kibicuje do vecí, o ktorých by ako celkom cudzia persóna nemala či nemusela vôbec vedieť. Deká! To je aký problém, keď nevíete bez pomoci otca vyžiť z prídavku na dieťa?

Klárkina matka už pár rokov nežila, nemal jej preto kto rozdávať rady, ale ani jej to nechýbalo. Nuž, osveťa od pôrodnej sestry, čo prišla len tak mirnix-dirnix k nim, asi musela byť! Zrejme to patrilo k popôrodnej starostlivosti o matku a dieťa alebo možno aj k systému kontroly, lebo to decko predsa nepatrilo len rodičom, ale aj československej socialistickej vlasti.

Tri týždne po Krištofom narodení šla Klára na kontrolu do nemocnice. Cítila sa slabá, dieťa síce dojčila, ale ono často plakalo, akoby mu nestačilo materinské mlieko. Váha sa jej rýchlo a strmo vrátila na tú predtehotenskú, nechutilo jej, bola vysilená a bledá. Motkala sa aj s novorodencom po byte a nevedela s istotou, či zvládne nový život. Krištofko bol však zdravý a ona sa z neho napriek svojej telesnej slabosti nesmierne tešila.

Keď sa s malým maznala na širokej manželskej posteli, hladkala a škrabkala ho po brušku, malý spokojne pomrnkával a ona bola z tej novej situácie priam telesne vzrušená, vlastne viac ako z manželského sexu. Jej bytie prežiarila večná a bezpodmienečná láska k mláďatku. Cítila zrazu až osudovú, aj keď nie celkom zdravú pripútanosť k potomkovi, spojenú so strachom o jeho zdravie a život.

Starká Blašková, Klárina babička, by vyrukovala s Božím darom a božským riadením, ale tak to ona – prvorodička vôbec necítila. Blašková, čokozy pásala...

Katolícka babička s piatimi deťmi, ktorá sa trápila pre stratu jedného z nich len krátky čas, nie doživotne, lebo tak to mala „ošetrené“ – Pán Boh dal, Pán Boh vzal. Klárka nemala k tejto drsnej babičke vzťah. Staré a vlašné rodinné putá ju už veľmi nezaujímal.

Vybrala sa na gynekologickú kontrolu a trojtýždňového Krištofka nechala na starosť svojmu otcovi, pretože jej muž Karči chodil pracovať do iného mesta, nemohol jej vtedy pomôcť. Otec bol ochotný, veď to bol jeho prvý vnuk. Hneď po jeho narodení šírili medzi priateľmi dobrú správu, že má vnuka; utekal aj za kamarátom Dodom Petrovičom, ktorý bol práve rozladený z príchodu svojej už štvrtej vnučky.

„Samé ženské, Vlado, čo si ja s tým babincom počnem?“ Bol ľútostivý, lebo bažil po vnukovi... No a jeho priateľ Vladimír mu slávnostne a trochu aj škodoradostne oznámil narodenie chlapca Krištofa, prvého vnuka v rodine.

Vlado rozmarne a s chichotom ťahal vnúčika po kúpaní za pipíka, keď sa prizeral, ako ho Klárka utiera, a asistoval pri tom. Prihovárал sa mu nežným šušlaním. Dedko Vladimír priam prekypoval starorodičovskou láskou, veď sú to hlavne jeho gény, bez dcéry by vnuka nebolo, a ajhľa, aký chlapčisko je na svete!

Klára prišla na polikliniku, sadla si na tvrdú lavicu v čakárni. Cítila sa divne, preto sa hneď aj zdvihla, že zájde na záchod. Len čo vstala, pustila sa z nej krv prúdom, v priebehu niekoľkých sekúnd bola pod ňou krvavá mláka, krv sa liala cez jej bielizeň a spod sukne, stekala do žltých semišových sandálov, tiekla z nej ako z vodovodného kohútika, prúd neustával... Dívala sa na tú krvavú udalosť akosi nezúčastnene,

akoby sa to dialo niekomu cudziemu, človeku v nejakom filme... Hľadela na ten krvavý výjav až do chvíle, kým sa do tej kaluže sama nezložila, kým bezvládne neskĺzla na podlahu. Potom sa už nepozerala na krv, lebo sa ocitla na inom a veľmi bezstarostnom mieste... Ponad ňu preletel krdeľ vtákov, ktoré divoko škriekali. Vznášali sa tak nízko, že ich mohla hladkať po svetlých operených bruškách a vidieť ich okrúhle bystré oči, ako sa na ňu upierajú.

„Kurva, kto ju rodil?“ začula zrazu hlas nad sebou.

„Pozri sa do evidencie, ale treba to rýchlo riešiť, inak nám odíde! Ide o čas! Toľko krvi! Bude ju potrebovať... Podľa záznamov má áčko negatív! Máme?!“ pridal sa iný, ženský hlas.

„Na operačku! Musí sa to hneď vyčistiť!“ ozval sa nahnevane starší lekár, ktorý práve vstúpil do miestnosti. „Ten nový truš to po sebe neskontroloval, nechal v nej kus placenty, to je jasné... Nehádam, viem to. To je ale pôrodník, do riti! Bude ju mať na svedomí, ak...“

Potom tma.

Klára otvorila oči. Ležala v nemocničnej izbe. O niekoľko minút prišiel prešedivený lekár a stroho povedal: „Bude v poriadku, určite, len sme vás poriadne vyčistili, bola nutná kyretáž... O pár dní pôjdete domov. Dostali ste aj krv.“

Novopečený dedo naštartoval červenú Škodu 120. Viezol vytrešteného Krištofka za dcérou do nemocnice hneď, ako mu zavolali, že ju musia hospitalizovať a že má priniesť dieťa na dojčenie. Položil ho v zavinovačke na sedadlo spolujazdca. Natrápil sa, kým sa mu podarilo dieťaťko ako-tak zavinúť, rúčky mu nechal vonku, nech sa môže trochu hýbať, ale nôžky mu

vyliezali spod perinky, lebo boli dlhé. Zabudol mu navliecť ponožky... Krištofko však ani nemukol.

Vyniesol ho na horné poschodie, kde sídlila gynekológia a pôrodnica. Odovzdal ho cez dvere do rúk nejakej sestričky, ktorá sa tvárila veľmi neosobne. Otočil sa a vyhrkli mu slzy, len čo sa dvere oddelenia zabuchli a začul Krištofov plač. Rýchlo zbehol dolu schodmi. Pocítil úzkosť, že stratí dôležitú súčasť svojho života. K dcére mal najbližšie. Ženu už pochoval, dcéru nesmie! „Bude dobre,“ presviedčal sám seba.

Niekoľko dní po chirurgickom zákroku a dlhšom odpočinku sestrička opäť priniesla Krištofka Kláre na dojčenie. Mlieka mala málo, takmer ho nebolo, Krištof stále nariekal. Jeho tvárička naberala fialovú farbu. A tak ho začali prikrmovať sunarom už v špitáli, nech sa to dojča netrápi. Klára si potom po celý život vyčítala, že nebola schopná dojčiť dlhšie ako tri týždne. To muži asi nechápu, ten stres z toho, že niečo nerobíte dobre, že vaše dieťa nedostáva všetko, čo potrebuje, že nie ste dobrá mater... Siahala si v tom čase často na prsia, mala ich veľké, ale takmer prázdne. Svojim prsiam nerozumela, nechápala ich. Taká zrada! Neplnia službu! A iste aj preto sa z Krištofka neskôr stal častý pacient alergiológie.

V deň pôrodu mladý a neskúsený lekár s jednou atenciou zničil Kláre ženské zdravie, pretože potom už nemohla otehotnieť a ženské problémy sa s ňou ťahali roky. Jej vajíčkovody boli po trojtýždňovom popôrodnom zápale a ťažkom krvácaní takmer nepriechodné. Akurát že ona to ešte nevedela a roky sa pokúšala zopakovať zázrak zrodu života...

Až do chvíle, kým si po niekoľkých rokoch sexuálnej driny a z hľadiska rozmnožovania márneho úsilia nevyslúžila či, lepšie povedané, nevysúložila mimomaternicové tehotenstvo, ktoré ju takmer stálo život.

„Klárka, počuj, mne jedno dieťa stačí, vážne,“ utešoval ju Karol.

A jej sa chvíľami zdalo, že je zas tehotná, ale obvodný gynekológ, ktorý vyzeral ako chorá vrana, neustále sa vzdaloval od pacientiek k oknu a tam sa rozdýchaval, ju vyšetril a skonštatoval, že má len zápal vaječníkov. Nasadil jej antibiotiká a poslal ju kade ľahšie. Podľa názoru jej susedy a kamarátky mal dotyčný gynekológ v tom čase na svedomí už celý cintorín pacientiek.

„Never mu!“ poznamenala.

Cez víkend Klára odcestovala k bratovi, pretože sa mu narodila tretia dcéra s trefou manželkou. Žil v inom meste a Klára už prestala riešiť, kde sa zrodila jeho záletnícka kariéra a opakované krachy v poradovníku manželstiev... Mala sa však stať krstnou mamou novonarodeného dievčatka, a to ju tešilo.

Bábätko bolo drobné, tváričkou jej pripomínalo vytreštené vtáčatko, ktoré práve vypadlo z hniezda. A keď spinkalo, vyzeralo ako učesané bledé kuriatko.

„Celkovo vyzerá... tak trochu ako mrazené kurča,“ pomyslela si dojata Klára a chcela to povedať aj švagrinej, ale včas si to rozmyslela, tak to aspoň telefonicky zvestovala Karolovi. Karol tú poznámku nekomentoval. Dievčatko bolo naozaj veľmi maličké a krehké a aj dosť otláčené, ale Klárka sa tešila, že je zas novopečená teta a že bude aj krstná mama. Predošlé neterky skoro nepoznala, lebo bratove rozvody spoľahlivo narušili širšie vzťahy v rodine.

Padlo rozumné rozhodnutie, že Klára prespí u brata. Krištofka nechala v opatere svojho Karola v ich meste, domov to nemala na skok, boli to stovky kilometrov. Nemohla však zaspáť, na hosťovskej rozťahovacej pohovke sa vrtela do hlbokej noci... Opäť mala čudný pocit z vlastného tela, ktoré akoby sa jej vymklo spod kontroly, vstala a hneď ju mávalo, že jej v podbrušku vzniká tlak, že jej tam asi čosi ruplo, akoby praskol popruh alebo sa roztrhlo akési slabé puto. Zobudila preto brata aj švagrínú. Ich novorodené kuriatko sa rozplakalo.

Klárin brat Sebastián bol lekár, psychiater, od promócie zbožňovaný v celej rodine a širokom okolí, pretože ľudia sa už nespoliehali len na rastlinné doplnky na upokojenie a ani na levanduľový a medovkový čaj, ale hlavne na tabletky na nervy a na spanie. Sebastián nemal pochybnosti o tom, že všetkým ľuďom (nielen v jeho okolí) hrozia viac-menej deštruktívne depresie, že v našej kultúre a civilizácii ľuďom „hrabe“ viac, ako to bývalo v starých a ťažkých časoch. Vraj blahobyť a záhaľka si vyberajú svoju daň. Bol presvedčený, že celý svet je jedna veľká psychiatria, a preto bude jeho profesia navždy veľmi žiadaná a on nebude mať nikdy materiálnu núdzu. A vlastne ani nemal. Nemýlil sa.

Tentoraz jej však s istotou povedal: „Upokoj sa! To bude žľčník alebo oblička,“ a dal jej dve tabletky nospý a poradil, nech sa uvoľní a zaspí. Nestalo sa, rástla v nej slabosť a opäť sa vynoril pocit odchádzania do bezstarostnosti, zas mala náladu na prelety do neznáma, chuť premiestniť sa do iného mesta, na iné miesto, na nejaký vtáčí ostrov, poškrabkať vtáčie brušká, zalietat' si spolu s vtákmi

na imaginárnych krídlach, ktoré ju spoľahlivo udržia na snovej vlne...

Včas sa spamätala a opäť brata zobudila, uisťovala ho, že žľník ani oblička to asi nebudú, že to cíti ako iný problém. Sebastián bol na pokraji nervového zrútenia, pretože už niekoľko nocí sa dobre nevyspal pre dcérku a nočné služby v nemocnici. Všetkým šibe – a on nemá nárok na odpočinok?! Veď si večer šupol jeden neurop, aby zaspal. On sám je celkom mátožný!

Švagriná vstala tiež, súcitne postávala nad Klárou a dojíčila pri tom dcérku. Potom pozrela na svojho muža lekára a vyslovila diagnózu.

„To bude mimomaternicové tehotenstvo!“ vyriekla švagriná, vyučená krajčírka. Po chvíli zopakovala: „Človeče, nebude to naozaj mimomaternicové tehotenstvo? Určite bude! Ako naša Paťa, aj jej sa také stalo... Ešte ju aj prehnelo... Tak sa to, do riti, nejako podobá... na ten stav.“

Brat prevrátil oči: „No, ty tomu už len rozumieš! Doktorka z Makyty Púchov!“

Onedlho sa ukázalo, že švagriná sa nemýlila.

Kým prišli bratovým autom do nemocnice, Klára na sedadle spolujazdca stratila vedomie. Ticho krvácala do brucha, hoci o tom nevedela. Keď jej odchádzalo vedomie, tušila, že sa v nej zas niečo kardinálne pokazilo. A tak sa opäť vybrala za krdľom sivých vtáčikov, ale tentoraz nelietali, sedeli v rade na múre a nad nimi visela ťažká obloha.

Po operácii a dlhej narkóze sa vrátila do prítomného času a priestoru. Lutovala, že nemala žiadne zážitky s letiacimi vtákmi, neocitla sa na vtáčom ostrove ani cestou nepohľadila žiadneho letca po operenom

brušku. S ľútosťou dospela k tomu, že tentoraz nebola celkom v mimozemskom svete, zachytila z neho len jeden statický záber.

Niekoť jej však vystrihol istý čas zo života. Hm, surové, ale nič mystické! Ležala v presvetlenej nemocničnej izbe s dvoma ďalšími pacientkami. Siahla si na brucho. Mala ho rozrezané a čerstvo zašité, rukou preverovala dĺžku jazvy a to, či sú stehy pravidelné. Lekár jej prišiel oznámiť, že jej museli vziať jeden vaječník aj s vajíčkovodom, pretože ho narastajúci plod roztrhol. A druhý vaječník jej vraj v budúcnosti aj tak veľmi nepomôže, lebo sú na ňom pozápalové zmeny a zrasty, ale inak bude funkčný, zrejme neprestane produkovať estrogény. Napokon, jedno dieťa už doma má, tak žiadna tragédia. V minulosti by na to možno aj zomrela, ale teraz tu, vďaka socialistickému zdravotníctvu, pobudne ešte dlhé roky a bude môcť vychovať synčeka.

Po vizite ju prišiel na izbu pozrieť Sebastián, tváril sa vážne a veľmi oficiálne – vysoký pekný človek v bielom plášti s patričnou stavovskou dôležitosťou a výrazom zaneprázdneného muža pristúpil k jej posteli.

Klára ho dobre poznala, hneď vedela, že je opäť nasrdený po prebdenej noci a vystresovaný z pocitu, že nezvládol jej stav hneď na prvú dobu, dokonca sa musel zmieriť s ponížením, že správnu diagnózu stanovila jeho žena, ktorá šila šaty pre pracujúce ženy v púchovskej Makyte. Už ráno si vzal ďalší neurol, a tak dokázal ľahšie predstierať pokoj, keď si v ordinácii sadali oproti nemu vyšinutí pacienti.

Kto by s takým niečím rátal? Nastávajúce krstiny a sestra sa k nim dovalí s gynekologickým problé-

mom! A teraz, už po operácii, hľadí na neho slzavými očami. Prišli nečakané starosti, ktoré fakt nepotreboval. Ježišmária, kto už potrebuje také starosti?! Doma mu pribudlo uvreštané dieťa, je nevyspatý a musí slúžiť ďalšiu nočnú... K tomu ešte sestra s diagnózou, ktorú nemohol stanoviť, veď ako? Len tak na prvý pohľad?! A operácia u nich v nemocnici! Aj otec vyvoláva, že čo a ako, a v jeho hlase zvučia tóny, akoby mu čosi vyčítal. A čo? Sestrinu samodruhosť? Absurdita! Navyše, Sebastiánov kamarát, ale inak podľa nemocničného chodbového hodnotenia „ten debil z gyndy“, mu k tomu, čo sa udialo s jeho sestrou, povedal: „Ty si pako, veď tou nospou si to prekryl, v jej stave si ju tým mohol aj zabiť! Ak by zaspala...“

Rozplakala sa, že prišla o vaječník a budúce šance na dieťaťko.

„Je tam toho, sú horšie diagnózy,“ utrúsil brat psychiater a tváril sa, že ide o banalitu.

Niečo ako nádcha alebo škrabanec na podošve či v pošve... A odišiel.

„To bol váš brat?“ spýtala sa ubolená pacientka z vedľajšej postele.

„Áno.“

„No teda... Keby aspoň trochu súcitu! Ach... A že lekár?!“

„Je. Psychiater. Dobrý! Nemyslel to tak, ako to vyzera.“

„Aha, no moje nervy... že nemyslel. Nuž, keď nemyslel... A že psychiater? Zbláznim sa tu!“

Manžel Karol fandil jej prianiu mať ďalšieho potomka, ale nijako osobitne ho neznepokojovalo, že sa

im nedarí. Aj to jeho fandanie bolo len také formálne, viac-menej súciteľné, vlažné. Krištof už na prvý pohľad zdedil tatkove gény, mal také isté oči, rovnako čapatý nos a širokú sánku... Zrejme sa tým Karčiho otcovské túžby celkom naplnili. On vlastne nikdy až tak netúžil mať viac detí, ba možno netúžil ani po jednom, veď aj to prvé a jediné bolo skôr dielom náhody, a vedel by žiť aj bez detí.

Deti vedia človeku poriadne otráviť život. Už za slobodna raz vyslovil názor, že detičky k životu nutne nepotrebuje. Ale keď uvidel Krištofka v pôrodnici a ten chlapček rozťahol dlhé a tenké rúčky do šírky, akoby chcel objať celý svet, svoju rodinu a hlavne otca, vtedy sa zachvel, prehrabol si husté tmavé vlasy a usmial sa. Na pery mu v tej chvíli naozaj zosadla tiché rodinné šťastie, ktoré nevedel opísať slovami.

„Aj lululu má, pipiša, celý ja,“ zadumal sa a duša sa mu rozžiarila.

Práca, Klára, syn... Na jeho spokojnosť a vnútorné duševné nastavenie to celkom stačilo, nadmieru. Svoju mladú ženu miloval, aj keď celkom nerozumel, prečo sa trápi, že nemajú druhé dieťa. Nedalo sa síce nevnímať jej smútok pre fyzickú neschopnosť počať ešte jedného potomka, ale tej túžbe až tak nerozumel, nebola to aj jeho túžba. Len ho znepokojovala a po večerach vyrušovala.

## MIŠO PÍŠE KLÁRE DRUHÝ LIST

Ahoj, mami, zdravím Ťa!

Som rád, že si mi odpísala. Takže som si nakúpil známky, aby som vám mohol písať. Tiež som rád, že sa o mňa stále zaujímate, že chcete vedieť, čo je so mnou.

To napadnutie s úmyslom krádeže nie je pravda. Ja som nechcel nikoho okradnúť ani som od nikoho nežiadal peniaze. Vo výpovedi poškodeného stojí, že som mu žiadne veci ani peniaze nevzal. Pobil som sa s ním, to je pravda, a on má vraj niečo s predlaktím. Možno aj to je pravda. A možno ani nie. Myslím si, že nejaký lekár to s ním ukul, dohodli sa, zohrali to, určite rodinný známy. Napísal mu totiž papier, že to má spôsobené nejakou zbraňou alebo niečím takým. A že bude mať trvalé následky. Všetkému ani nerozumiem, lebo neviem tak dobre po španielsky. Ale neverím tomu. Ku mne sa však tie papiere, teda tá žaloba, vôbec nedostali. Urobil som chybu, že som sa priznal. Mal som sa odvolať. Právnik za mnou neprišiel ani raz, ani jediný raz! Prvýkrát som ho videl až pred súdnou sieňou. Mohli ma odročiť a mohol som nájsť tých ľudí, ktorí boli v ten večer so mnou. Poškodený nemal totiž žiadnych svedkov, ja som ich mal.

Už je to jedno. Advokát mi povedal, že na stole leží návrh na šesť rokov väzby. A že požiadal súd, aby mi to znížili pod podmienkou, že sa priznám. Právnik mi ešte povedal,

že tí moji svedkovia sú aj tak nedôveryhodní, zbytoční, že sú to len banálni ľudia, navyše neviem ani to, kde bývajú a kde sa práve nachádzajú. Žiaľ, v tomto mal pravdu, lebo ja to naozaj neviem. Väčšinou sú to cudzinci a squateri.

Ako si písala, mám asi šťastie, že som v base v Španielsku a nie inde, lebo v iných štátoch, ako je aj Slovensko či Česko, je väzenie oveľa drsnejšie. Nemysli si však, že som tu ako taký nímmand... Správam sa slušne, kultivovane.

Onedlho sa mi začína škola španielčiny. Teším sa na to. Pred letom nám prerušili štúdium, pretože sú veľké prázdniny a profesorky majú voľno. A vieš, mami, že tu upratujem verejné priestory? Som za to bodovaný, potrebujem mať totiž rôzne aktivity. Vraj je to dobré, lebo sa dostanem skôr von. Možno o nejaký rok by mi trest aj skrátili. Ide totiž až o štyri roky, dostal som štyri roky, mamička. Štyri roky života budú fuč! Určite... ale viac neviem.

Každý deň chodím do fitka, takže som pribral na váhe a nabral silu. Tu totiž nestačí mať v hlave, treba mať aj na tele. Mimochodom, je tu veľa agresívnych typov. Bitky však nie sú v každom sektore. V Španielsku sa hovorí jednotlivým oddeleniam v base, že „modulo“. A ja som v takej časti väznice, kde sú lepší väzni, ktorí si to zaslúžia za dobré správanie. Po cvičení vždy debatujem so Španielmi, aby som sa naučil hovoriť po španielsky. Sú tu zatvorení aj nejakí Česi, takže komunikujem veľa česky.

V našom module sedia dokonca aktivisti ETA z Baskicka, ktorí dostali spolu súhrnný trest dvetisíc rokov. Na osobu je maximum 30. Mne sa zdajú normálni, inteligentní. Nikomu tu netlačia tie svoje idey do hlavy, hovoria iba o normálnych záležitostiach života.

Neboj sa, ETA ma nezaujíma! Ale fakt sú veľmi inteligentní. Normálni ľudia! A pritom sú to chudáci. Ale to bol aj Hitler, že?! Banálni ľudia! Takých je na svete najviac.

Keby ste volali do väznice, tak ma k telefónu nedostanete, lebo tak to tu je, vy sem volať nemôžete, ja vám môžem zavolať, ale musíš mi, mami, poslať vašu faktúru za telefón. Číslo domov som nezabudol, ale nevedel som, akú má Slovensko predvoľbu. Potrebujú tú faktúru, inak volať nemôžem.

Krištofa mojimi problémami, mami, neobťažuj! On ma taktiež nikdy o nič nežiadal, ale všetko si naozaj vážim, cením si vašu pomoc, fakt. Ak mi pošleš tú faktúru, tak Ti aj zavolám, použijem na to niečo z tých peňazí, čo si mi sem poslala. Mám tu založený svoj účet. Hovor nie je veľmi drahý, päťeurová karta mi vydrží na niekoľko volaní.

K tomu Tvojmu návrhu... Neviem, či by niekoho zaujímal život, ktorý vediem. Ak áno, prečo nie. Budem Ti o tom písať a postupne posilať. Nečakaj ale, že to bude príjemné čítanie, skôr drsné, ak mám písať pravdivo a bez príkras, nepoteším Ťa. Mladým ľuďom, ako som ja, by sa to mohlo pozdávať. Budem končiť, ďakujem za peniaze, s nimi je to tu oveľa ľahšie a príjemnejšie.

Tvoj Miško